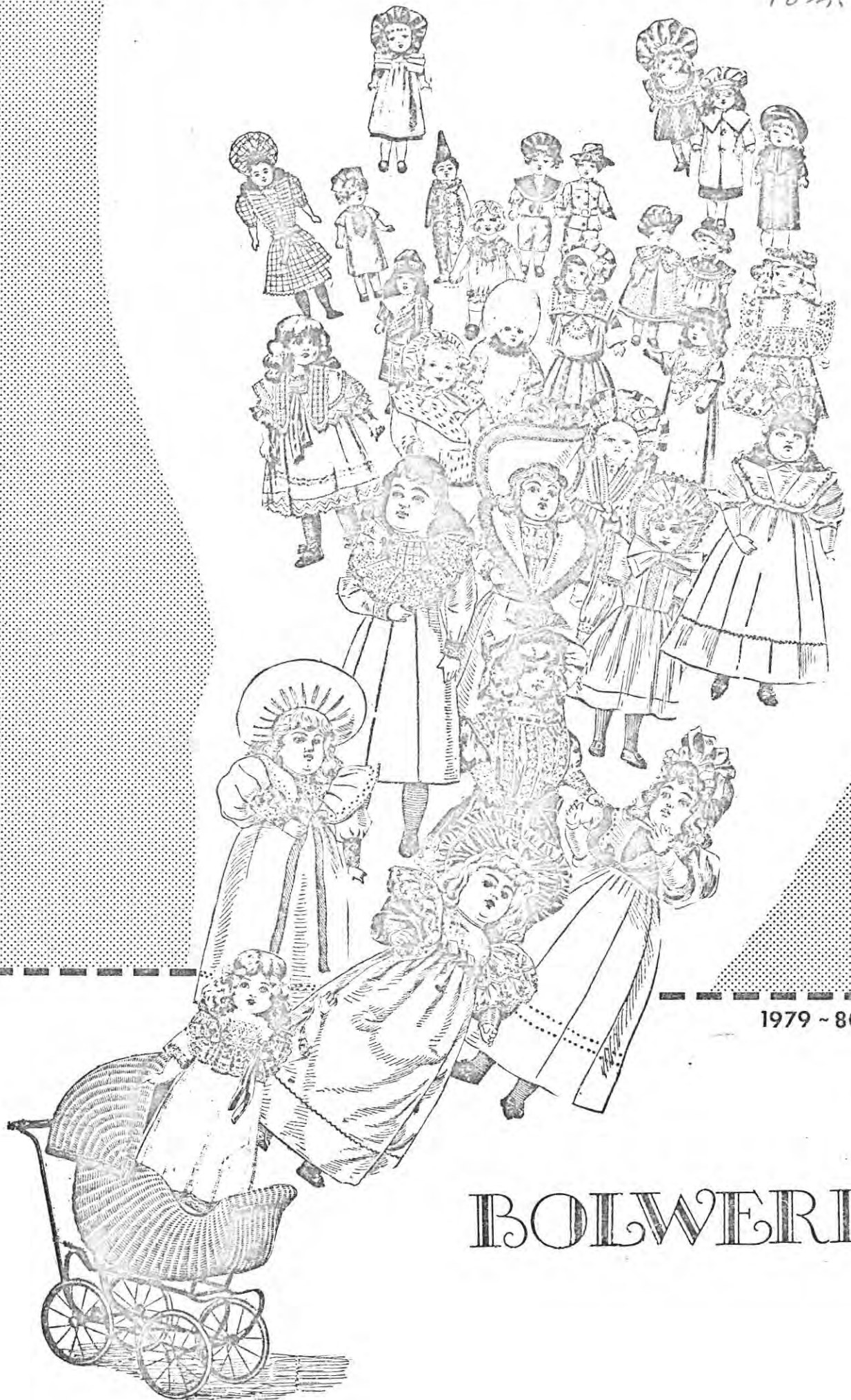

Pom.

1979 ~ 80 nr 1

BOLWERK

Ontwerp voorpagina:
Arend Nijman.

Laten we de hemel danken dat het merendeel van de ouders er niet in slaagt hun kinderen op te voeden tot het model dat hen voor de geest zweeft.

Hoe zou er anders vooruitgang in de wereld mogelijk zijn?

1.

Behalve de elders reeds genoemden werkten aan dit nummer mee:

Mw. P. Hoving-Helling
Mw. J. Slimmers-Martin (key-operator)
L. Verzuu (eindredactie).

BOLWERK nr 2
verschijnt 7 november 1979.
Kopy gaarne binnen vóór
31 oktober.

P E R I O D I E K v/h P I U S - X L Y C E U M

RK SCHOLENGEMEENSCHAP

BOLWERK

VOOR VWO EN HAVO

Jacob Geelstraat 38
Amsterdam Slotervaart

CURSUSJAAR 1979 - 1980

3 OKTOBER 1979 NR 1

VAN DE RECTOR

Sinds vijf jaar bestaat het gebruik dat een dag voor de lessen van het nieuwe schooljaar beginnen, de rector in een gezamenlijke vergadering van docenten en beambten de plannen voor de komende cursus bekend maakt. Dit jaar moest ik beginnen te zeggen dat we een dag tevoren Tom Buiteman hadden begraven. Tom was in de laatste vakantieweek bij een verkeersongeval dodelijk verongelukt; opnieuw werden we gekonfronteerd met onze machteloosheid, nu zo abrupt aan een jong leven een einde was gekomen. Opnieuw hebben we aan ouders en andere familieleden gepoogd te zeggen hoe we met hen meeleeften: dat Tom onder ons zou voortleven, al was hij ook gestorven.

Daarna heb ik iets over onze plannen verteld. Het zou te ver voeren de hele jaarrede hier af te drukken; ik zal me daarom nu tot een korte samenvatting beperken. Ook in de klassen van de bovenbouw, d.w.z. vierde klas en hoger, zal voortaan een tussentijdse rapportage plaats vinden; dat betekent dat ongeveer halverwege het eerste en tweede trimester door klasdocenten en mentoren gesprekken met leerlingen zullen worden gevoerd, wier prestaties op dat moment naar het oordeel van hun docenten aanleiding tot zorg geven. Voor de eindexamenklassen betekent het dat zij, als de andere klassen, in november een rapport ontvangen; dat rapport telt weliswaar niet mee voor het schoolonderzoek, en dus ook niet voor het eindexamen, maar het zal wel aangeven hoe men er in de gekozen eindexamenvakken voorstaat. De arbitrageregeling binnen het schoolonderzoek zal worden gewijzigd; de gang van zaken vorig jaar heeft duidelijk gemaakt dat een beperking van de mogelijkheid om hertentamens af te leggen nodig was, niet in de gevallen waarin van een bijzondere situatie sprake is, maar wel waar, zoals dat werd genoemd, onder niveau is gewerkt. In de lagere klassen zal niet veel veranderen; wel zal een werkgroep van docenten binnen het Dalton-project proberen de aan de leerlingen aan te bieden leerstof zodanig te formuleren dat hun motivatie voor de studie wordt vergroot.

De totale schoolbevolking is nauwelijks groter geworden; we moeten er van uitgaan dat de school haar maximale omvang heeft bereikt. Wel is er een klas meer dan vorig jaar, waardoor op twee momenten in de week een kleine groep leerlingen in een vakbibliotheek les krijgt.

Binnen korte tijd dienen beslissingen genomen te worden over het al dan niet invoeren van een expressievak als eindexamenvak op het HAVO en over de voortgang van de democratisering binnen de school. Wanneer we als school "ja" zeggen bij de keuze een andersoortig, want minder cognitief vak in het eindexamen op te nemen, dan zullen we daar als school verantwoordelijkheid voor moeten willen dragen. Op korte termijn worden alle geledingen over de voortgang van de procedure nader ingelicht. Ten aanzien van de democratisering mag worden opgemerkt dat sinds vorig jaar alle geledingen binnen onze school hun eigen vertegenwoordigers hebben gekozen en dat, naast het overleg van die vertegenwoordigingen met de staf, ook het onderling contact tot stand is gekomen. Ons schoolbestuur beraadt zich over de bestuurlijke democratisering; tot nu toe heeft het

Vervolg van p. 1

steeds blijk geven goed overleg met de diverse groeperingen op prijs te stellen.

Onverminderd aandacht; blijven ook in het komende jaar vragen de kontakten met de met ons samenwerkende MAVO-scholen en het beraad binnen de secties hier en het beraad van secties en staf om een goede voortgang van het onderwijs te garanderen

Een enkele opmerking wil ik maken over onze akkommodatie: sinds de vakantie zijn er maatregelen genomen om een heersende muizenplaag te bestrijden; in dit kader wil ik iedereen nadrukkelijk vragen het achterlaten of achteloos wegwerpen van etenswaren te vermijden. Binnenkort zal aan de kerkpleinzijde van ons, daar inmiddels afgesloten, gebouw een plantsoen worden aangelegd; overwogen wordt welke mogelijkheden er zijn ook binnen de muren meer groenvoorzieningen aan te brengen. In het kader van het normale onderhoud zal gedurende de winter begonnen worden met intern schilderwerk volgens de daarvoor tijdens de vorige cursus vastgestelde plannen; dit betekent dat dit werk dus niet in een keer zal voltooid worden, maar geleidelijk aan in de komende jaren zal plaats vinden.

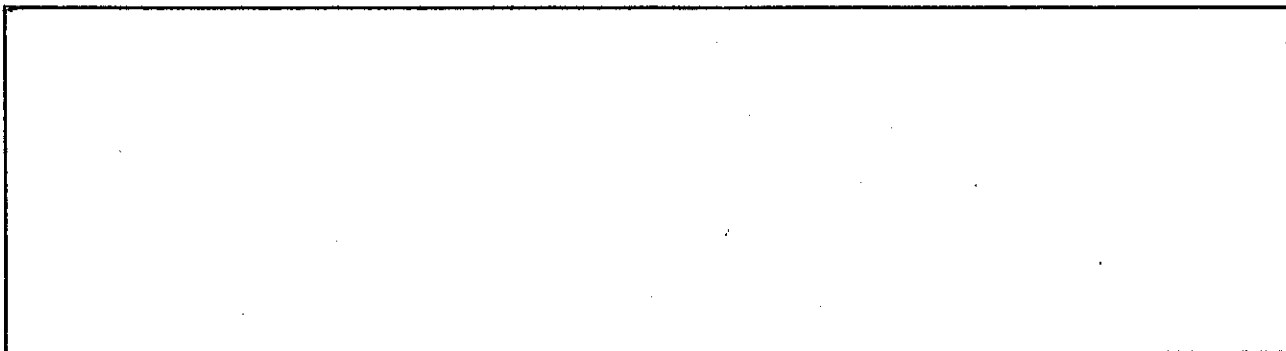
De totstandkoming van het lesrooster heeft opnieuw erg veel tijd gevergd. Met name in de hoogste klassen van het VWO worden leerlingen met nogal wat tussenuren gekonfronteerd; oorzaak daarvan is dat het rooster is "gebouwd" op een pakket van acht examenvakken. Wie er dus zeven doet, heeft onder het achtste vak vrij; ik wil in de toekomst bezien of door een andere opstelling van de examenclusters een wijziging in de huidige situatie kan worden bereikt. Opgemerkt zij overigens dat alle gewenste overleg-uren van mentoren en klasdocenten met hun klassen, met hun correctoren en van docenten onderling in het rooster zijn opgenomen.

Tenslotte nog dit: in het schooljaar 1980-1981 zullen we ons vijfde lustrum gaan vieren. Binnenkort hoop ik een lustrumcommissie te installeren, waarin een zo breed mogelijke vertegenwoordiging van alle belangstellenden aanwezig zal zijn. Het lijkt mij te overwegen of we in het kader van onze komende festiviteiten ook anderen, al of niet in de onmiddellijke omgeving van de school, op enigerlei wijze in een en ander kunnen betrekken.

Niet alles wat ons te doen staat, is hierboven vermeld; de opsomming behoeft ook niet volledig te zijn, want we weten dat ook een schijnbaar volledige inventarisatie door de loop van onverwachte gebeurtenissen aanvulling behoeft.

Ik hoop van harte dat we elkaar zullen willen helpen en bijstaan, dat er werkelijk iets zal leven van een gemeenschapsgedachte, niet alleen om een zo goed mogelijk resultaat te bereiken, maar ook, en misschien nog meer, om samen gelukkig te kunnen werken. Graag iedereen veel succes.

M. Siewe.

leerlingenraad

JAAROVERZICHT

Vorig jaar is er voor de zoveelste keer in de geschiedenis van onze school een leerlingenvertegenwoordiging opgericht. Zes mensen, Cindie Manesse, Bert Ruck, Bert Ruck, Bert Kraakman, Michiel Tromp en Menno Rientjes (oftewel 'Picuso') ontwierpen een geheel nieuwe leerlingenvertegenwoordiging met leerlingenkamer, verdeelsleutel en leerlingenraad, kortom, zéér democratisch. Na een paar maanden bestond deze raad nog steeds, in tegenstelling tot de voorgaande raden. De leerlingenvertegenwoordiging bereikte diverse dingen, waaronder het schoolcafé. Na een incident (over de proefwerkregeling) legde de toenmalige raad haar functies neer en er werden vervroegde verkiezingen uitgeschreven. De volgende mensen werden toen gekozen: Bert Ruck (voorzitter), Saskia Pennekamp, Danny Edwards, Marijn van Lith, Dolf Rientjes en Elly Janssen.

Wat er daarna gebeurde: zoals gezegd had de eerste raad voor een prachtige verblijfsruimte voor de leerlingen gezorgd. De kapel werd omgebouwd tot schoolcafé. Het café werd ingericht met tweede hands meubelen. De schoolcafé-commissie zette een schoonmaakploeg op poten. Maar anoniem optredende leerlingen molesteerden de meubels, en het café werd langzaam een chaos. Niet lang voor de grote vakantie werd het schoolcafé ontruimd. De oudercommissie gaf ons gelukkig geld om nieuwe meubels te kopen (nog heel hartelijk bedankt). Er zijn nu nieuwe meubels en dankzij de oudercommissie staat er nu een multifunctioneel tosti-apparaat in het café. Wat er nog meer in is gekomen: kastjes, wanddecoraties, glazen, opslagruimte, schrobputje, bezems, asbakken en vuilnisbakken in overvloed, planten (gekregen), én een superfraai aanrecht en twee spoelbakken. Er komen ook ventilatoren in het café, maar er vindt hier helaas veel oponthoud plaats. Voor feesten is er nu een biertap en we krijgen de frisdranktap van Dick van Schijndel.

Verleden jaar was er nauwelijks belangstelling voor samsam en andere feesten voor 1, 2 en 3. Dit jaar wel, en de onderbouw hoeft niet lang meer te wachten. Er is nu ook een feest voor eerste-klassers.

De juniorenkamer: er is gebleken dat de eerste en tweede klassen weinig hun gezicht lieten zien op de kamer-vergaderingen. Ook is gebleken dat er onder deze groep toch veel belangstelling was. We hebben toen besloten om voor de eerste en tweede klassen aparte vergaderingen te houden (juniorenkamer), zodat zij daar hun zegje kunnen doen zonder overrompeld te worden door leerlingen uit de hogere klassen met een grote mond. Eind vorige cursus zijn we hiermee gestart met groot succes. Vooral de toenmalige brugklassen waren erg enthousiast. Als dit zo blijft gaan we een erg goed jaar tegemoet.

De telaarcomersregeling: vroeger was het zo, dat als de leerling twee keer te laat was gekomen, hij een achttuurtje kreeg. Tijdens de zittingsduur van Picuso bedacht Michael Kool een nieuwe regeling. Je kon dan drie keer te laat komen per trimester zonder straf te krijgen, maar de vierde keer moest de leerling een uur besteden in het belang van de school. Na overleg met de staf bleek dat de staf het werk wel nuttig vond maar het achttuurtje veel beter, omdat het niet rechtvaardig zou zijn de leerling bijvoorbeeld de cour aan te laten vegen, als hij te laat is gekomen, maar dat het veel beter zou zijn om te

zeggen: je bent te laat gekomen, dus kom nu maar eens een half uur vroeger (dit sluit beter aan bij de overtredeing). Tevens vond de staf de regeling te soepel, maar wilde best iets toegeven. Je mag nu een keer meer straffeloos te laat komen per periode.

Het was voor de leerlingen tot nu toe vrij moeilijk om op school te bellen als de conciërge en meneer Hoving er niet waren. Daarom hebben we staf gevraagd of er geen telefoon voor de leerlingen kon komen. Nou, dat kan, zodat je binnenkort ook vanuit school lange privé-gesprekken kunt voeren.

In samenwerking met de verbouwings-(kleuren-)commissie is er nu een kleurenplan voor de school. Iedere gang krijgt hierbij een eigen kleur. De muren in de lokalen krijgen een lichtere kleur dan bijv. de deuren. Er wordt dus gebruik gemaakt van diverse tinten van een kleur.

Namens de leerlingenraad,

Dolf en Elly.

OVER DE SOOS

De nieuwe outillage van het schoolcafé voldoet voortreffelijk. In de vakantie is hard gewerkt door loodgieter, amanuenses en leerlingen van de sooscommissie om de accommodatie te verbeteren. Er zijn nog twee hartewensen: ventilatie en een boiler.

Dat het eerste hard nodig is, bleek weer tijdens de laatste soos, toen door het record-aantal bezoekers het schoolcafé een sauna leek; zelfs in de centrale hal besloegen de ruiten.

Het zeer grote aantal bezoekers maakt helaas nauwkeurige controle op de toegang noodzakelijk. Daarom zal voor leerlingen uit de vierde klassen de soos alleen toegankelijk zijn met een sooskaart; leerlingen uit de hogere klassen moeten te voren een kaartje halen, of ook voor een sooskaart zorgen. De filmclub is bereid op de eerstvolgende soos (vrijdag 16 nov.) pasfoto's te maken.

Leerlingen van de vierde klas zullen worden opgeroepen om hun sooskaart af te halen, zodra de schoolfotograaf zijn foto's heeft afgeleverd.

Nota Bene.

De soos is bedoeld voor leerlingen en oud-leerlingen. Leerlingen uit lagere klassen, (ook zittenblijvers uit de derde), en buitenstaanders zullen niet worden toegelaten. Wie toch probeert binnen te komen, doet zulks voor eigen risico.

DE STRANGELOU

Gesteld dat een Amerikaanse generaal plotseling gek wordt - waarom ook niet - van de enorme verantwoordelijkheid voor de wereldvrede en het niet te herroepen sein geeft de Russische atoommacht te vernietigen. Een aantal bommenwerpers probeert met inzet van alle energie deze opdracht uit te voeren. Het resultaat zal zijn, dat de zog. Doomsdaymachine in werking wordt gesteld, en niet alleen →

leerlingenraad

JAAROVERZICHT

Vorig jaar is er voor de zoveelste keer in de geschiedenis van onze school een leerlingenvertegenwoordiging opgericht. Zes mensen, Cindie Manesse, Bert Ruck, Bert Ruck, Bert Kraakman, Michiel Tromp en Menno Rientjes (oftewel 'Picuso') ontwierpen een geheel nieuwe leerlingenvertegenwoordiging met leerlingenkamer, verdeelsleutel en leerlingenraad, kortom, zéér democratisch. Na een paar maanden bestond deze raad nog steeds, in tegenstelling tot de voorgaande raden. De leerlingenvertegenwoordiging bereikte diverse dingen, waaronder het schoolcafé. Na een incident (over de proefwerkregeling) legde de toenmalige raad haar functies neer en er werden vervroegde verkiezingen uitgeschreven. De volgende mensen werden toen gekozen: Bert Ruck (voorzitter), Saskia Pennenkamp, Danny Edwards, Marijn van Lith, Dolf Rientjes en Elly Janssen.

Wat er daarna gebeurde: zoals gezegd had de eerste raad voor een prachtige verblijfsruimte voor de leerlingen gezorgd. De kapel werd omgebouwd tot schoolcafé. Het café werd ingericht met tweede hands meubelen. De schoolcafé-commissie zette een schoonmaakploeg op poten. Maar anoniem optredende leerlingen molesteerden de meubels, en het café werd langzaam een chaos. Niet lang voor de grote vakantie werd het schoolcafé onttruimd. De oudercommissie gaf ons gelukkig geld om nieuwe meubels te kopen (nog heel hartelijk bedankt). Er zijn nu nieuwe meubels en dankzij de oudercommissie staat er nu een multifunctioneel tosti-apparaat in het café. Wat er nog meer in is gekomen: kastjes, wanddecoraties, glazen, opslagruimte, schrobputje, bezems, asbakken en vuilnisbakken in overvloed, planten (gekregen), én een superfraai aanrecht en twee spoelbakken. Er komen ook ventilatoren in het café, maar er vindt hier helaas veel oponthoud plaats. Voor feesten is er nu een biertap en we krijgen de frisdranktap van Dick van Schijndel.

Verleden jaar was er nauwelijks belangstelling voor samsam en andere feesten voor 1, 2 en 3. Dit jaar wel, en de onderbouw hoeft niet lang meer te wachten. Er is nu ook een feest voor eerste-klassers.

De juniorenkamer: er is gebleken dat de eerste en tweede klassen weinig hun gezicht lieten zien op de kamer-vergaderingen. Ook is gebleken dat er onder deze groep toch veel belangstelling was. We hebben toen besloten om voor de eerste en tweede klassen aparte vergaderingen te houden (juniorenkamer), zodat zij daar hun zegje kunnen doen zonder overrompeld te worden door leerlingen uit de hogere klassen met een grote mond. Eind vorige cursus zijn we hiermee gestart met groot succes. Vooral de toenmalige brugklassen waren erg enthousiast. Als dit zo blijft gaan we een erg goed jaar tegemoet.

De telaarcomersregeling: vroeger was het zo, dat als de leerling twee keer te laat was gekomen, hij een achttuurtje kreeg. Tijdens de zittingsduur van Picuso bedacht Michael Kool een nieuwe regeling. Je kon dan drie keer te laat komen per trimester zonder straf te krijgen, maar de vierde keer moest de leerling een uur besteden in het belang van de school. Na overleg met de staf bleek dat de staf het werk wel nuttig vond maar het achttuurtje veel beter, omdat het niet rechtvaardig zou zijn de leerling bijvoorbeeld de cour aan te laten vegen, als hij te laat is gekomen, maar dat het veel beter zou zijn om te

zeggen: je bent te laat gekomen, dus kom nu maar eens een half uur vroeger (dit sluit beter aan bij de overtredeing). Tevens vond de staf de regeling te soepel, maar wilde best iets toegeven. Je mag nu een keer meer straffeloos te laat komen per periode.

Het was voor de leerlingen tot nu toe vrij moeilijk om op school te bellen als de conciërge en meneer Hoving er niet waren. Daarom hebben we staf gevraagd of er geen telefoon voor de leerlingen kon komen. Nou, dat kan, zodat je binnenkort ook vanuit school lange privé-gesprekken kunt voeren.

In samenwerking met de verbouwings-(kleuren-)commissie is er nu een kleurenplan voor de school. Iedere gang krijgt hierbij een eigen kleur. De muren in de lokalen krijgen een lichtere kleur dan bijv. de deuren. Er wordt dus gebruik gemaakt van diverse tinten van een kleur.

Namens de leerlingenraad,

Dolf en Elly.

OVER DE SOOS

De nieuwe outillage van het schoolcafé voldoet voortreffelijk. In de vakantie is hard gewerkt door loodgieter, amanuenses en leerlingen van de sooscommissie om de accommodatie te verbeteren. Er zijn nog twee hartewensen: ventilatie en een boiler.

Dat het eerste hard nodig is, bleek weer tijdens de laatste soos, toen door het record-aantal bezoekers het schoolcafé een sauna leek; zelfs in de centrale hal besloegen de ruiten.

Het zeer grote aantal bezoekers maakt helaas nauwkeurige controle op de toegang noodzakelijk. Daarom zal voor leerlingen uit de vierde klassen de soos alleen toegankelijk zijn met een sooskaart; leerlingen uit de hogere klassen moeten te voren een kaartje halen, of ook voor een sooskaart zorgen. De filmclub is bereid op de eerstvolgende soos (vrijdag 16 nov.) pasfoto's te maken.

Leerlingen van de vierde klas zullen worden opgeroepen om hun sooskaart af te halen, zodra de schoolfotograaf zijn foto's heeft afgeleverd.

Nota Bene.

De soos is bedoeld voor leerlingen en oud-leerlingen. Leerlingen uit lagere klassen, (ook zittenblijvers uit de derde), en buitenstaanders zullen niet worden toegelaten. Wie toch probeert binnen te komen, doet zulks voor eigen risico.

DA STRANGELOVE

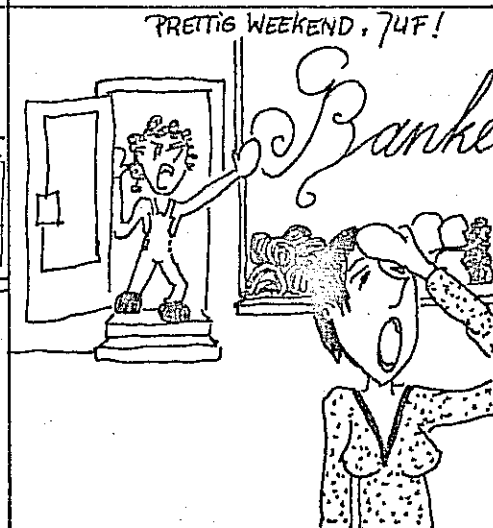
Gesteld dat een Amerikaanse generaal plotseling gek wordt - waarom ook niet - van de enorme verantwoordelijkheid voor de wereldvrede en het niet te herroepen sein geeft de Russische atoommacht te vernietigen. Een aantal bomwerpers probeert met inzet van alle energie deze opdracht uit te voeren. Het resultaat zal zijn, dat de zog. Doomsdaymachine in werking wordt gesteld, en niet alleen →

Dat het
 lieve leven
 van onze beminde
 collega en juf
 mw Paula van de
 Pol
 zelfs
 des zaterdags
 niet
 over rozen
 gaat
 blijkt uit
 nevenstaande
 overduidelijk.

**ZATERDAG-
 BAANTJE**

Pol.

de USSR , maar de hele wereld wordt vernietigd door kern-
 explosies.
 Het gegeven is uitgewerkt tot een soms kolderieke, soms
 cynische satire op de oorlogsorganisatie; o.a. de hot-
 line van Washington naar Moskou, de pretpakketten waarmee
 de Amerikaanse vliegers geacht worden vriendschapsbanden
 aan te knopen met de vrouwen van de vijand, de bagatel-
 lisering van de moderne oorlog tot cowboyromantiek.
 Leerlingen uit de hogere klassen mogen deze film niet
 missen; liefhebbers van Peter Sellers zeker niet!

vulturinaria

Over de vlamme vlakte
 vlaagt een vale gier.
 Het nare dier
 strijkt bijna teder
 op een rotte ezel neder,
 die geteisterd door de hitte
 besloot voor eeuwig te gaan pitten.

Plechtig vouwt de gier zijn vlerken
 en gaat devotelijk ter kerke
 in het walmende karkas
 van wat eens een ezel was.

Met korte, vakbekwame rukken
 trekt hij 't klamme kreng aan stukken,
 steekt zijn rotkop tot de flens
 in de schaterende pens
 van het ezelige lijk
 dat

tot op het bot te kijk
 onder het machtige verminken
 luisterrijk ten hemel ligt te stinken.

Als dan bij wijze van begrafenis
 de ezel uitgerafeld is
 verheft de lijkenvreter
 zich kalm in de ether.

Wegdrijvende op lome vlerken
 schroeft hij vorstelijke perken
 in het heet, azuren licht.

Zo zweeft hij uit het zicht.

lv.

DRINGENDE OPROEP !

De hobby-kelder heeft een groot gebrek aan oudefs
 De hobby-kelder heeft een groot gebrek aan ouders die van \pm 13,00 tot 13,45 uur op de jeugd willen toezien en hen willen helpen.

Als we er niet echt wat ouders bij krijgen zal de kelder niet meer elke mid-dag in de pauze openge-steld kunnen worden.

U hoeft geen expert te zijn.

Opgave gaarne bij mw.
 Stroethoff, tel. 100535
 of bij dhr. Hoving.

THE SLEEPWALKERS

Geachte Cees,

Aangezien wij zo dom zijn geweest om pas in het voorlaatste Bolwerk van vorig jaar een artikel te schrijven over Peter Hammill, is het helaas nu pas mogelijk te antwoorden op jouw commentaar (zie Bolwerk 1978-'79 nr 8 p. 22).

Over het feit of iemand al dan niet gitaar kan spelen zal ik je niet lastig vallen (Hammill kan het, Lademacher kan het en ik kan het niet), maar er zijn wel een paar andere dingen die ik je duidelijk wil maken, hoewel je dit absoluut niet van mij hoeft aan te nemen, want van indoctrinatie houd ik niet, maar daarover later.

Om te beginnen wil ik (en ik spreek ook namens Frans) even vermelden dat alle muziek die op de plaat gezet wordt commercieel is, want het wordt gemaakt met het doel er geld mee te verdienen. Er is dan echter wel verschil te maken tussen commercieële en commercieële muziek. De eerste groep wordt gemaakt met uitsluitend de bedoeling er veel geld mee te verdienen (bijv. Frank Farian's Boney M., Robert Stigwood's John T. - ik kan die naam echt niet op papier krijgen - en Kiss).

Het overgrote deel van deze platen staat in de top-50 en dat is een reden waarom ik een duidelijke afkeer heb van de diverse tops. Om voor deze platen reclame te maken worden dan in een paar popprogramma's filmpjes vertoond, waarin de artiesten zich lenen voor zulke afgrijselijke vertoningen, dat kotszakjes niet overbodig zijn.

Je maakt echter wel de verkeerde conclusie dat ik alle muziek die in de tops staat slecht vind. Er zijn heus wel platen bij die ik goed vind (bijv. Rat Trap van de Boomtown Rats en Dancing Barefoot van de Patti Smith Groupe), alleen komen deze platen nooit hoog, omdat deze muziek meestal tegen de massa in is en daarom niet gekocht wordt.

Music is no longer what it used to be,
weakness of the radio caused by the t.v.
The voices of some industrials are too strong,
and their influences are very wrong.
Is there any hope at all?

Er zijn ook artiesten die elpee's maken, niet om er in de eerste plaats geld mee te verdienen, maar om de lol die ze eraan hebben (Peter Hammill, Howard Devoto, de Buzzcocks - door een onvergefelijke fout mijnerzijds in Bolwerk overgekomen als Buzzcodes - en Pete Shelley).

In het schoolcafé staat een radio die de muziek van Hilversum 3 ten gehore brengt. Deze zender brengt overdag - en dan vooral de zondag, maandag, donderdag, vrijdag, want de programma's van de VARA en de KRO zijn soms best te pruimen - de eerstgenoemde commercieële muziek en vandaar in dat ene artikel het woord 'klere'. Dan zeg je dat voor jou de tekst een ondergeschikte rol speelt. Dus als een van jouw favoriete groepen zingt dat ze Hitler heel aardig vond of dat er een neutronenbom op Europa geflikkerd moet worden vind je dat niet erg, zolang de muziek maar goed is. Persoonlijk vind ik dat bijzonder vreemd.

Wij hebben ook nergens geschreven dat Hammill's teksten indoctrinerend zijn. Dat zou ook wel heel erg zijn, want ieder mens moet

zelf bepalen hoe hij of zij zijn of haar leven indeelt (of dat nou een Sid Vicious - hij ruste in vrede - is, die zichzelf doodspuit of een Elvis die zich doodvreet aan gevulde koeken, dat doet er niet toe).

Het is dan wel weer erg raar dat jij eerst over indoctrinatie begint, dat terecht afkeurt om dan tenslotte jouw artikel af te sluiten met een tekst waarin staat: "Everybody here tonight must boogie". Behoorlijk indoctrinerend dus.

Met die andere tekst die je gekozen had is het ook wel erg vreemd gesteld. Robin Scott geeft met zijn Popmusic kritiek op de disco, maar om de single te verkopen gebruikt hij dan wel die disco-dreun (vgl. Disco really made it van Gruppo).

Het is trouwens wel erg toevallig dat je die tekst van Popmusic aanhaalde want het teken dat de groep M gebruikt - en waarover in het begin veel ophef gemaakt is - is plagiaat van een zekere meneer Hammill, die dit teken op bijna al zijn elpee's gebruikt en dat al zeker zo'n jaar of zes bestaat.

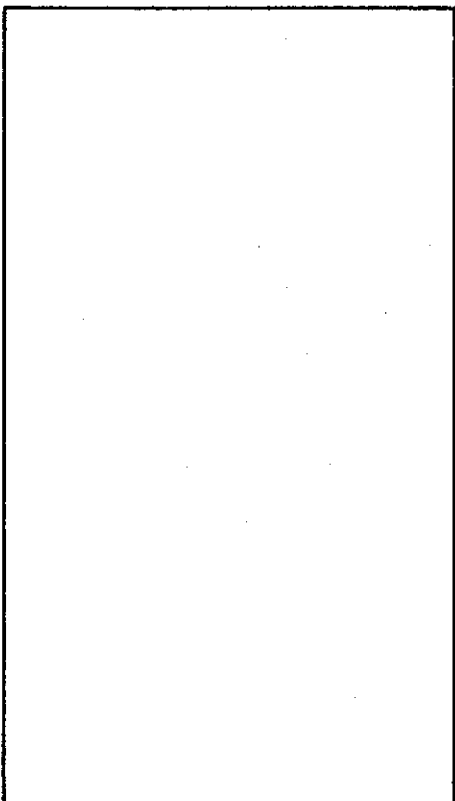
Het laatste dat ik wil opmerken is dat Van der Graaf niet uitelkaar gegaan is vanwege ruzies, maar omdat alle leden op een gegeven moment iets anders te doen hadden en dan is het natuurlijk als band wel erg lastig om een normaal bestaan te leiden. Ze zijn toen als vrienden uit elkaar gegaan en Hammill heeft daarna gewoon contact met ze gehouden, wat resulteerde in meewerking op Hammill's laatste elpee The Future Now.

Een andere reden waarom de overige heren meespelen op die elpee is maar deze mening is uiterst persoonlijk

Een andere reden waarom de overige heren meespelen op die elpee is - maar deze mening is uiterst persoonlijk - dat Hammill geen betere kon vinden.

I guess I had something to say,
forgot what it was about,
don't wanna fuck you up with it,
maybe some time later!

Peter van Montfoort
tegenwoordig 6cd

Het leven is te hard van geluid,
En de mensen doen te druk,
Om een ander wat doms te beduiden,
Verpraten zij hun eigen geluk,
Inplaats van de vruchten te smaken,
Gooien zij elkaar met de schil,
Ze praten om leven te maken,
En de wereld is zelf toch zo stil,
Ze konden het eigenlijk wel weten,
Dat geen mens het in woorden vindt,
En dat waar ze hun woorden vergeten,
Het leven pas waarlijk begint.

HOOPVOL UITZIEN NAAR BETERE TIJDEN MOET NIET ALLEEN LOUTER GE- VOEL BLIJVEN, MAAR HET MOET EEN GEVOEL ZIJN DAT ZICH OMZET IN EEN DADELIIK DOEN	Vincent van Gogh
--	------------------

Deze uitspraak van de schilder en tekenaar Vincent van Gogh heb ik aangehaald, omdat het een bron van inspiratie zou moeten zijn voor de leerlingen en de leerlingenraad, voor zover deze als verschillende groeperingen gezien kunnen worden.

De leerlingenraad moet en mag haar 'hoop op betere tijden' niet de illusie laten die het af en toe lijkt te zijn, maar moet en zal werken voor een grotere belangstelling van een bredere groep groep leerlingen in het democratiseringsproces binnen onze school. Ik spreek van 'illusie', omdat de opkomst van bijvoorbeeld kamervergaderingen je de moed voor de hele toekomst van de leerlingendemocratie wel eens in de schoenen doet zakken. Je wordt natuurlijk nieuwsgierig naar de reden van een constante afwezigheid. Wanneer je dan aan je collega's vraagt waarom ze hun gezicht niet laten zien en waarom ze niet bereid zijn om mee te werken, dan biggelen bij het antwoord helemaal de tranen over je wangen. Een van die antwoorden met een zeer ruime frequentie is: omdat er toch niets verandert. Je merkt nauwelijks dat er een leerlingenraad is. Bij deel twee van het antwoord worden de schouders vaak licht opgetrokken.

Toch kan ik dit antwoord goed begrijpen, of beter, ik begrijp de omstandigheden waaronder dit antwoord tot stand komt. Dit is een toestand van onvoldoende ingelicht zijn en misschien sterker: een ongevoeligheid voor subtiele veranderingen en verbeteringen. En juist die subtiele hervormingen, dat vaak weinig structurele, dat zijn de successen die een democratisch orgaan in een pril stadium boekt. Dit geheel van 'subtiele veranderingen' echter, zie de opsomming elders in Bolwerk, vormt een totaal-resultaat waar we ons niet voor hoeven te schamen, een best aardig stuk werk voor een half jaarig bestaan. Daarbij komt nog dat veranderingen en verbeteringen, welke direct of indirect te danken zijn aan inspanningen van de leerlingenraad, vaak niet als zijnde het werk van die raad herkend worden. Toen bijvoorbeeld de telaarcomersregeling versoepels werd, wisten velen niet dat dit voor 100 % het werk van de raad was. Ik ben het er overigens volledig mee eens, dat er meer kan en moet veranderen. Maar de hoop op verwezelijking van de 'grote idealen' mag de ogen niet sluiten voor de 'ideaaltjes' die wel verwezelijkt worden.

Hierop aansluitend kan ik duidelijk maken waarom van Gogh's ook insirerend zou moeten werken op de leerlingen als groep. Zoals ik reeds beweerde kan de verwezelijking der 'grote idealen' nog wel even duren. Het tijdperk van de 'grote voldoening van het meewerken in het democratiseringsproces' heeft zich eveneens niet aangekondigd.

Maar dit mag voor het overgrote deel van de leerlingen toch ook geen bevestiging van hun al eerder geschetste vermoeden zijn. Omdat er geen radicale veranderingen bewerkstelligd worden of enorme vooruitgang geboekt is het werk in een leerlingenkamer niet zinloos! Door dit werk zullen zowel staf als docenten wennen aan een leerlingenparticipatie en trekken we het inspraakluik steeds verder open. Je kunt niet verwachten dat je een organisatiestructuur, waarin traditioneelgetrouw het beleid door een zeer bepaalde groep in hoofdzaak bepaalt en uitgevoerd wordt, door de staf, dat je zo'n structuur in korte tijd kunt doorbreken. Wanneer dit echter lukt, dan is 'groot ideaal nummer 1' verwezenlijkt. Ik ben er van overtuigd, dat de verschillende tijdperken zich hierna snel zullen inluiden.

Voorlopig zullen we ons met minder tevreden moeten stellen. Wij zullen op onze beurt onze uiterste best doen om de leerlingenbelangen naar uiterst vermogen te behartigen. Van jullie verwachten we de broodnodige stimulans hiertoe. Kom op kamervergaderingen en lever een positieve bijdrage. Doe je suggesties en spui je ideeën. Wij voelen ons anders een schip met verschrikkelijk slappe zeile.

Bert Ruck
voorzitter leerlingenraad.

S P O R T V E R E N I G I N G E N

Voor de leerlingen bestaat de mogelijkheid om sport te beoefenen in verenigingsverband.
De school onderhoudt nauwe relaties met een aantal sportverenigingen.

Handbalvereniging ARISTOS.

Secr. Mej. B. Waldram
Vincent v. Goghstraat 14 hs
Amsterdam tel. 764666

Hockeyvereniging SARTO.

Hr. H. W. Meijmans
Zuiderpad 57
Zuidoost Beemster tel. 02990 - 29664

Volleybalvereniging ARMIXTOS.

Hr. S. de Smet
Jacob v Lennepstraat 95a
Amsterdam tel. 834646

Schaakvereniging SLOTERVAART.

Hr. D. C. Nieman
Gerard Schaepstraat 11 hs
Amsterdam tel. 843694.

Zwemvereniging DOK.

Hr. H. J. Nortier
Postbus 80067
Amsterdam tel. 834283

Tafeltennisvereniging JOVO.

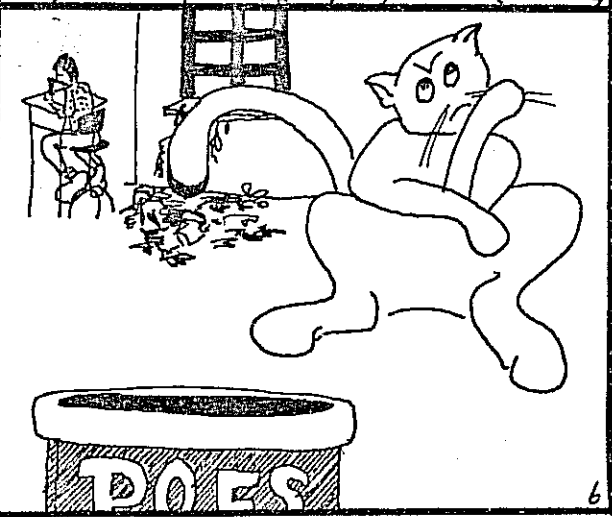
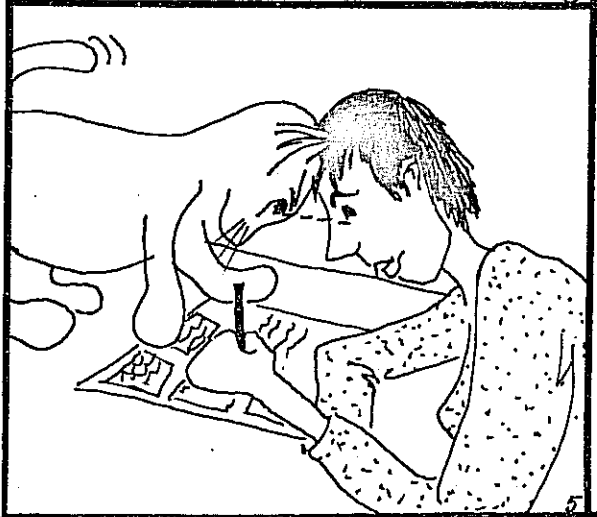
Hr. R. v. Wees
Woutertje Pietersestraat 35'
Amsterdam tel. 861752

Roeivereniging RIC.

Hr. C. v. Wissen
Kathammerzeedijk 12a
Volendam tel. 02993 - 62572

WEER AAN DE-SLAG!

Tbl.
4-7-79

ZOMERKAMP

1979

Zaterdagmiddag 23 juni, reden de bussen de Jacob Geelstraat in. Overal stonden kinderen en ouders en er waren ook leraren(essen) van het pius x.

De kinderen stapten in de bussen en een half uur later reden we naar Ellecom.

Bij Ellecom aangekomen, moesten wij de koffers uit de bus halen en thee gaan drinken. Toen we dat op hadden gingen we naar de kamers om de bedden op te maken en toen we daar eindelijk mee klaar waren gingen we in de grote hal badmintonnen, dansen, ping-pongen enz. Na een tijdje ging er een bel en moesten we allemaal bij elkaar komen omdat mr. Verhagen een speech ging houden en ging vertellen wat de regels waren enz.

Een uurtje daarna gingen wij eten, we aten petat met sla.

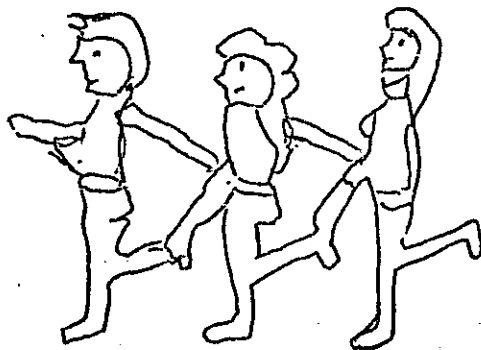
Na het eten gingen de corvee groepen afwassen en de rest ging weer spelen. Toen de kantine openging, was er niemand meer aan het spelen want ze stonden allemaal in de rij om wat te kopen. Daarna werd er nog wat gedanst en toen moesten we naar bed.

Zondagochtend werd er om 7.30 uur op de deur gebonkt en Paula (een leidster) zei dat we uit ons bed moesten komen. Na het aankleden en wassen gingen we eten. Na het eten vroegen ze ons om bordjes te maken waar van alles opstond zoals bijvoorbeeld "verboden te snoepen" voor de slaapzalen.

's middags kregen we geen lunch, want je moest bij het ontbijt zelf een lunchpakket klaarmaken.

's avonds gingen we wandelen. Toen we terugkwamen, dansten we nog even en toen gingen we slapen (maar niet heus).

Op maandag gingen we op een veldje vlakbij spalletjes doen. Een spelletje ging zo: Er zijn 7 kinderen en die staan allemaal achter elkaar; ze steken allemaal hun linker of rechter been naar achteren terwijl degene die er achter staat het been vastpakt. De andere hand moet op de schouder gelegd worden van degene die voor je staat. Dan krijg je dus dit:

Maar na een paar spelletjes ging het regenen en dus rende we allemaal naar het huis.

We speelden, aten, speelden en dansten en gingen naar bed.

Dinsdag deden we ganzenborden, maar niet zoals jullie denken met z'n vieren rond een kartonnen bordje met plaatjes erop, nee, we deden levend ganzenborden. Daarna deden we een speurtocht.

's avonds gingen sommigen wandelen of naar de boerderij, want er moest een kalfje worden geboren. Na nog wat gespeeld te hebben,

gingen we naar bed (als ik zou zeggen , slapen, dan zou er niets van kloppen).

Woensdag was het eindelijk mooi weer en dus lekker zwemmen. Eerst een uur lopen, maar toen waren we eindelijk in het zwembad. We hebben heerlijk gezwommen. Toen het een uur of vier was gingen we weer terug naar het huis. Na het eten gingen we ergens naar toe. Waar naar toe, was een verrassing. Eerst mijlen lopen en dan waren we er eindelijk.

Wat nu bleek, was dat we een boottocht over de IJssel gingen maken. Om 12 uur waren we thuis en gingen toen meteen slapen.

Donderdag deden we 's morgens allemaal wat anders. We hadden groepen gemaakt die iets moesten gaan doen. Dit was er allemaal:

Kompaslopen - Hout snijden - leer bewerken - vliegers maken - wajeng poppen maken en nog veel meer.

Toen dat afgelopen was, verdeelde we ons zelf in groepen, want we gingen naar het dorp om inkopen te doen. We mochten n.l. zelf ons eten klaar maken. Onze groep (er waren 10 groepen) had de negende plaats.

Na het eten, spelen, dansen en naar bed.

Vrijdag deden we niet veel want we waren aan het oefenen voor de bonte avond.

's avonds nadat we heerlijk hadden gebarbequed ging iedereen zijn nette kleren aandoen. Het podium was klaargezet, dus de bonte avond kon beginnen. Er waren veel dingen te zien, maar er was een knaller. Dat was de groep van drie leraren verkleed als vrouw, die een liedje over een gymnastiek leraar zongen op de melody van Trojan Hors.

En van je een twee drie en hupla je knie;

Van je vier vijf en zes hij geeft toch goed les.

Daarna hebben we nog heel lang gedanst. Toen we naar bed gingen hebben we nog gekeet en eindelijk sliepen we.

Zaterdag, allemaal inpakken en de troep opruimen, zalen, hal en keuken schoonmaken, koffers buiten zetten en daarna eten.

Na het eten koffers inladen en afscheid nemen. Om half tien reden we weg uit Ellecom. We waren vlug thuis.

Karin Kleinman 1E.

V A N D E D E K A N E N

Wat een weelde.

STUDIERICHTING MEDISCH ONDERZOEK

Met ingang van 1 sept. 1980 zal het waarschijnlijk mogelijk zijn aan de universiteit van Leiden 'Medisch Onderzoek' te studeren, een nieuwe studierichting in de geneeskunde. Inlichtingen over doel en opzet van de studie, plaatsingsmogelijkheden, vervolgoopleidingen, toelatingseisen en aanmelding bij het dekanaat.

STUDIERICHTING HYDROGRAFIE

Met ingang van sept. 1979 start aan de Hogere Zeevaartschool in Amsterdam een 4-jarige opleiding tot hydrograaf. De hydrograaf verricht metingen op zee, voornamelijk voor het in kaart brengen van diverse facetten van de zeebodem en de aardlagen daaronder.

Toelatingseisen: minimaal Havo met wis- en natuurkunde. Voor meer inlichtingen kun je terecht bij het dekanaat

RAINBOW down to earth

Hier issie dan eindelijk, de recensie van de laatst uitgekomen LP van de naar mijn mening beste groep ter wereld, Down to Earth van Rainbow in de nieuwe bezetting, voor mensen met een slecht geheugen: Ritchie Blackmore - gitaar, Cozy Powell - drums, en dan de drie nieuwkomers: Roger Glover - bas, Don Airey - keyboards en Graham Bonnet - zang.

Ik moet zeggen dat ik niet al te veel vertrouwen had in de nieuwe LP vanwege het vertrek van Ronnie James Dio aangezien hij voor een groot deel het brein achter de teksten was, maar het resultaat, de nieuwe LP dus, is mij zeer meevallen.

Er staan acht nummers op de plaat waar ik dan nu even mijn lof c. q. kritiek wil spuien. Daar gaat-ie.

Het openingsnummer 'All night long' geschreven door Blackmore en Glover. Gewoon een knap werkje dat goed klinkt. Het is alleen wel even wennen aan het ruige stemgeluid van Bonnet, dat zo heel anders is dan van R.J. Dio.

Het tweede nummer is getiteld Eyes of the World. Het begint met een intro op synthesizer à la Jean Michel Jarre en verder is het gewoon een heel mooi nummer.

Het derde nummer vind ik het minst goede. Het is nogal ruig en lijkt wat op de minder goede nummers van Deep Purple. Geen wonder met twee ex-Purpleleden in de groep. Oh ja, de titel is No time to lose.

Kant één besluit met Makin' love. Een redelijk nummer, maar geen uitschieter.

Kant twee opent met Since you been gone, inderdaad een oud nummer in een voortreffelijk jasje gestoken. Verder met Love's no friend. Een nogal trieste tekst en muzikaal voortreffelijk.

Danger Zone is het volgende nummer met in het midden een schitterend samenspel van Ritchie en Don. Hulde heren!

Het laatste nummer heet Lost in Hollywood. Een zeer goed klinkend en snel nummer compleet met imitatieorkest, als u begrijpt wat ik bedoel maar dat zal wel niet.

Al met al een plaat die aan te bevelen is voor iedere rechtgeaarde muziekliefhebber die een hekel heeft aan eentonigheid en teksten van tien woorden of minder.

Peter Mönnich 5i

PS. Kodiak Stone komt!

De fotoclub houdt een feest om haar tien-jarig bestaan te vieren.
Via dit bericht worden ook de leden van het vorig schooljaar uitgenodigd.
Het feest wordt gehouden in het school-café, 19 oktober a.s. vanaf 20.00u.
Je mag één introducee meenemen.
Laat mij even weten of je wel of niet komt, zodat ik kan weten wie dit bericht niet heeft gelezen en op hoeveel mensen ik mag rekenen.

T. de Vroomen.

FOTOC CLUB-FEEST!

Vuriteiten

Aan.dhr. A.E., economieleraar.

Wat vorig jaar was is nu verleden en vergeten.

Van fouten kan je leren, probeer het

Veel succes dit jaar.

Zo, jullie moeten er dan maar weer aan geloven. Een heel schooljaar voor de boeg met rapportcijfers, proefwerken, en voor een aantal de schoolonderzoeken en de examens. Een hele hoop ellende dus en je vraagt je toch wel eens af, waarom je deze moderne martelkamer van binnen moet aanschouwen?!

Voor de nieuwe mensen in ons tehuis: Welkom.

Dit is niet vriendelijk bedoeld, het moet op een zeer sadistische toon gelezen worden. Als deze Bolwerk verschijnt (Verzuu weet wanneer - God weet wanneer) zijn er naar allerwaarschijnlijkheid reeds enige weken verstreken, en sommigen bevalt het hier best, maar schijn bedriegt!

De eerste klas is altijd een uitzondering geweest in dit gesticht. Pas in de tweede klas begint de ellende. Dagelijks een aantal hersenspoelingen, elk uur volledig appèl, genadeloze leraren en meedogenloze conrectoren, die in werkelijkheid eerste klas sadisten zijn. Geloof me, ik heb het allemaal zelf meegemaakt. Door dit nieuws rond te bazuinen kan ik misschien beter meteen afscheid nemen: twee mensen vóór mij hebben de omstandigheden zoals ze in werkelijkheid zijn door verteld. Je kan ze nog bezoeken op de Westerbegraafplaats. Aldus een goede raad van mijn kant: Verdwij nu het nog mogelijk is. Eenmaal in het systeem wordt je erdoor verpletterd. (Speciaal voor nieuwkomers)

Voor de overige leerlingen:

Gedurende de vakantie heb ik vakantie gehouden en dus geen tijd gehad voor de langdurige concentratie, benodigt voor het creëren van een meesterwerk. Niettemin zal ik m'n trouwe fans (een of twee, geloof ik) niet met een kluitje in het riet naar de kast van de muur sturen, reeds voor de vakantie had ik mijn bundel al uitgebreid. In allerlei soorten en maten. Het beste meesterwerk zoals dat gebruikelijk is, staat aan het eind van deze vuriteiten.

Voor liefhebbers van de flauwe, slappe humor volgt hier een "quart-time twin":

Een vogel deed moeilijk met vliegen
en zette zich neer op een rail
daar telde hij zijn vleugels
en telde er twee teveel.

of bevalt een gewone "twin" misschien beter?

Een houtskool dacht wat is het heet
en doofde het vuur met zijn zweet

vooruit, de laatste dan:

De dame was sterk geëmancipeerd
maar de heer schaakmat zetten was toch verkeerd.

Indien er nog mensen zijn die deze rubriek en de rubriek "Voor God, Vaderland en vooral voor mijzelf" nog lezen (wat ik ten zeerste betwijfel), dhr. Edwards en ondergetekende hebben besloten hun me-

ningsverschillen uit te praten, nadat het duel op de degen een grote mislukking geworden was. Tijdens ons gezwaai met het blinkend metaal, 's avonds erg laat, weerklonk plotseling het geloei van de door ons zeer bekende sirene ener politiepatrouillewagen. Naarmate het geloei toenam konden wij ook bepalen welke richting dit voertuig zou nemen, en helaas, wij moesten constateren dat ze met vrijwel negenennegentig procent zekerheid in onze richting kwam. In beschouwing nemende dat we drievoudig in zware overtreding waren (verboden terrein, verboden wapenbezit, poging tot doodslag) kozen wij datgene wat elk snel-equivalerend-denkend mens ook zou doen: het hazepad. Maar goed, de ruzie is bijgelegd en ik kan zowaar enige blijk van waardering geven voor zijn, d'Edwards, pogingen de nederlandse letterkunde weer op peil te brengen (hij schrijft beestachtig goed - voor ingewijden -).

Wie tot hier gekomen is, heeft nu toch wel in de gaten dat ik eigenlijk nog steeds niets gezegd heb, tot hier was het volkomen

inhoudsloos:

Telefoon
 Dikke krant vandaag
 "leve de man van de SRV"
 en het regent ook nog
 Het licht gaat uit
 zo'n honderd kilometer per uur
 lopend over straten
 en een fles Coca Cola
 leve de koningin
 Hoera, hoera, hoera.

Wie gelooft er in visioenen? Niemand? Jammer, dan zal ook niemand wat hebben aan het volgende poem. Ter verduidelijking moet ik iedereen er nog even op wijzen dat visioenen niet onzinnig zijn, evenmin zo zijn de parafysische aspecten, als telekinatie, teleportatie. Je hoeft het niet met me eens te zijn, maar zeg niet klakke-loos dat het onzin is.

Lang:

Honderd en acht jaar
 zolang heb ik te leven
 vraag me niet hoe ik dat weet
 het is me zo in een droom gegeven
 Honderd en acht jaar
 een lange tijd nog te gaan
 ik hoop dat ik me niet ga vervelen
 in m'n nog zo lange bestaan
 Honderd en acht jaar
 wie zou dat willen zijn?
 Zal ik die leeftijd wel bereiken
 in goede gezondheid "zonder veel pijn"
 Honderd en acht jaar
 Misschien is de wereld dan vergaan
 en leef ik als enige overlevende
 ergens een kluzenaarsbestaan
 Honderd en acht jaar
 Misschien weet ik dan de zin van bestaan
 ik heb tenslotte nog een lange tijd
 om daar mijn gedachten over te laten gaan.

De twee of drie dissidenten uit "Stalag X" die tot hier zijn gekomen moeten of zeer grote fans van mij zijn of ze verbazen zich erover dat iemand dit in onze nationaal erkende gevangeniskrant durft te zetten, en hun verbazing dwingt hen verder te lezen.

Voor beide groepen heb ik dan een leuk bericht: kritiek mag ingezonden worden, zowel lovende als afbrekende, evenals dat ideeën en wensen door mij bestudeerd zullen worden. Gewoon in een enveloppe doen en deze in de "COPY"bus op de gang deponeren ter attentie van ondergetekende.

Zoals gebruikelijk sluit ik ook nu weer met een poëm, misschien voor de kritische lezer een onmogelijk poëm, maar door die onmogelijkheid wordt het een klasse apart. Waar puntjes staan een seconde rust houden dan lees je hem zoals het hoort

Nuclear Madness:

1) Schemering...
vaag onderscheiden
een huisje...
wazig...
maar scherper...
Een rood dak...
Witte gevels
en een groene deur...
alleen dat huisje
de rest...
wazig...
guur...
opnieuw proberen...
het blijft regenen...
harder...
tot ziens
ha ha ha ha
de laatste...
tik, tik, tik
het regent nog...
harder | 2) gek...
zwak uitgedrukt...
erger nog
slagen...
niet mislukken
duwen
en tellen...
ha ha ha...
ben ik dat
ha ha ha...
slagen...
BOEM
prachtig...
vaag onderscheiden...
een open plek...
wazig...
maar scherper
een ruwe krater...
een witte
paddestoel
groot... | 3) groter...
Nee, Nee, Nee!!
zie mensen.
help...
ze kruipen...
uit de krater...
ze lachen.
Ha, Ha, Ha...
die gezichten
die armen
die benen
hier naar toe
Help
Help dan toch!...
wilde niet
moest
Aááááhh!!!
Waarom...
niet geholpen? |
|---|---|--|

J. Lasschuit 6 E.

Vreemden zijn vrienden met wie U nog kennis moet maken

Alleen een gek voelt met beide benen tegelijk hoe
diep het water is

Een criticus is iemand die de weg wel weet maar de au-
to niet kan besturen.

Wie de voetstappen van een ander drukt laat geen
sporen na.

JP Commandeur 5e

Onderstaand artikel kwam gelukkig net te laat binnen om nog in het vorige nummer geplaatst te kunnen worden. Gelukkig ja, want anders was het hele idee door de vakantie natuurlijk de mist in gegaan. Geen haan zou er meer naar gekraaid hebben. lv

F
O
S
T
E
R

P
A
R
E
N
T
S

P
L
A
N

Mijn waarde Hans,

Dat jij ruim driekwart pagina in Bolwerk (7) nodig had om op één enkele opmerking van mij te reageren impliceert dat ik de juiste snaar heb aangeslagen, vandaar dat verder commentaar overbodig is.

Aangezien ik in de kolommen van Bolwerk iets van meer importantie kwijt wil besluit ik met je een ludieke en rustgevende vakantie toe te wensen.

Ter overdenking.

Daar wij dit jaar het internationaal jaar van het kind hebben, is het wellicht wenselijk om eens stil te staan bij de mogelijkheid of wij met z'n allen ook iets voor de kinderen in de ontwikkelingslanden zouden kunnen doen.

Er zijn diverse instanties op dit gebied werkzaam. Sta mij toe één van die organisaties eens nader uit te diepen.

Zo werkt het Foster Parents Plan.

De Stichting Foster Parents Plan Nederland is onderdeel van de internationale Foster Parents Plan Organisatie. Deze bestaat sinds 1937 en is thans in 17 landen werkzaam. Foster Parents Plan verleent hulp aan gezinnen d.m.v. "financiële adoptie" van kinderen uit die gezinnen. Hiertoe zoekt Foster Parents Plan pleegouders die een maandelijks bedrag van f. 45.-- op rekening van de Stichting storten, welk geld wordt besteed aan financiële steun voor het gezin, voeding, medische hulp en onderwijs, daarnaast begeleiding door maatschappelijk werkers om te trachten hun leefsituatie te verbeteren.

Er wordt voor gezorgd, dat de maandelijks bijdrage aan het eigen pleegkind en het gezin van dat kind wordt besteed. De pleegouders worden door brieven, die het pleegkind hen regelmatig stuurt, een rapport van een maatschappelijk werker die het betreffende gezin maandelijks bezoekt en een jaarlijks verslag over de vooruitgang van het gezin, op de hoogte gehouden.

Foster Parents Plan heeft op het ogenblik programma's in Bolivia, Columbia, Ecuador, El Salvador, Honduras, Indonesië, Korea, Mali, Nepal, Nicaragua, Peru, Filipijnen, Sierra Leone, Soedan en Opper Volta.

Deze programma's omvatten in totaal hulp aan een 650.000 ouders en kinderen.

Voor nóg een half miljoen noodlijdende kinderen wordt met spoed pleegouders gezocht.

Waaruit bestaat de directe hulpverlening aan het kind en gezin?

Een kind is niet geholpen als de directe familieleden niet ook geholpen worden. Om die reden strekt de hulp van het FPP zich ook uit tot het hele gezin. Deze hulp bestaat o.a. uit:

1. Gezondheidszorg, waaronder medische en tandheelkundige hulp voor ouders en kinderen, meestal in eigen klinieken.
2. Financiële steun en begeleiding.
3. Minstens een maal per maand een bezoek van een FPP maatschappelijk werker in het gezin om alle dagelijkse problemen te bespreken, toe te zien op het opvoedkundige programma en een efficiënte en doelmatige besteding van het ontvangen geld te bevorderen.
4. Onderwijs aan alle kinderen van het gezin.
5. Cursussen aan volwassenen in hygiëne, kook-, lees- en schrijflessen, gezinsplanning, praktisch onderwijs zoals het maken van kleding, bouwen van huizen en voorlichting over landbouw, veeteelt en waterhygiëne.
6. Via het FPP arbeidsbureau werk te vinden voor ouders en verdere familieleden.
7. In de coöperatieve winkels van FPP kunnen gezinnen tegen uiterst lage prijzen primaire levensmiddelen als olie, aardappelen, rijst en zeep verkrijgen.
8. Het verstrekken van bijv. pannen, textiel, lectuur, dekens, naaimachines en huishoudelijk gereedschap.

Foster Parents Plan is volstrekt neutraal en onafhankelijk.

Foster Parents Plan, is een niet commerciële organisatie, zonder politieke of godsdienstige doelstellingen.

Ook groepen kunnen een kind adopteren.

FPP is blij met groepen die gezamenlijk als pleegouder willen optreden. Het kan financieel zelfs makkelijker te regelen zijn voor een groep vrienden of leerlingen om samen een kind te helpen. De enige regel die de organisatie stelt is dat de groep een contactpersoon aanwijst. Soms nemen verschillende leden aan de correspondentie met het kind deel.

Op het ogenblik zijn er veel groepen, verenigingen, afdelingen in bedrijven, scholen en clubs die een kind en gezin op deze wijze begeleiden.

FPP verleent hulp zolang dat nodig is, niet langer!

Het FPP verleent hulp totdat de omstandigheden van het gezin zodanig verbeterd zijn, dat hulp niet langer noodzakelijk blijkt. Uit het gezin komt slechts één kind voor financiële adoptie in aanmerking.

In het geval de maatschappelijk werkers van FPP de indruk krijgen dat het gezin niet wil ^{me} werken, wordt de hulpverlening stopgezet.

Je kunt de hulpverlening ook stopzetten.

In het geval de "pleegouder" door omstandigheden de financiële adoptie niet kan voortzetten, stelt hij het FPP hiervan twee maanden tevoren schriftelijk op de hoogte.

Het FPP zet het gezin dan onmiddellijk op de urgentielijst waardoor de begeleiding van het gezin wordt gewaarborgd. Wellicht kan over deze hulpverlening eens in de Leerlingenraad worden gesproken. Veel succes.

H.J.W. van der Wielen.

AGENDA

Bekijk het maar.

ma 1 t/m vr 5 okt.	Werkweek 4 Havo.
vr 5 okt.	Filmavond. Dr.Strangelove.
di 9 okt.	20.00 uur in aula. Kennismakingsavond voor brugklasouders.
ma 15 t/m vr 19 okt.	Herfstvakantie.
vr 26 okt.	Feest 2-de en 3-de klassen.
ma 29 okt. t/m vr 2 nov.	Werkweek 4 Vwo.
do 1 t/m wo 7 nov.	Proefwerkvrije periode.
vr 2 nov.	19.30 in aula. Herdenkingsviering voor leerlingen, ouders en docenten.
do 8 t/m vr 16 nov.	Proefwerkperiode. Geen lessen.
vr 9 nov.	Filmavond.
vr 16 nov.	Soos.
ma 19 t/m di 27 nov.	Rapportvergaderingen. Verkort rooster.
di 27 nov.	Uitreiking eerste rapport brugklas.
wo. 28 nov.	Beroepenvoorlichting op Nicolaaslyceum. (wetenschappelijke opleidingen)
vr 30 nov.	Uitreiking eerste rapport andere klassen. Beroepenvoorlichting op Nicolaaslyceum. (hogere beroepsopleidingen).

FOTOCURSUS voor

1^e en 2^e klassers.

Deze cursus begint vrijdag 5 okt a.s. om 14.30 u (einde ca 17.00 u).

De cursus duurt 12 weken.

Als je (nog) geen fototoestel bezit kun je toch meedoen, je kunt dan van de fotoclub een toestel lenen.

De cursus kost f25.=, daar komt nog

extra bij f 10.= voor een map om negatieven, stencils en foto's in te bewaren.

data: okt 5,12,26. nov 2,9,16,23,30. dec 14,21. jan 11,18.

Aanmelden bij dhr de Vroomen in de grote pauze bij de docenteinkamer.

Je moet dan meteen betalen en een briefje hebben van je ouders waarin staat dat zij toestemming geven.

T de Vroomen

ze hebben zoveel

Tegelijk met het gedicht van Monique hiernaast vond ik - niets is te gek, alles is mogelijk - in de copy-bus het gedicht 'Help'. Er stond gelukkig geen naam onder. Ik zou namelijk niet graag geweten hebben wie de maker was. Hoe kan iemand het in godsnaam in zijn hoofd halen om zijn eigen lullige schoolleedje te vergelijken met het verschrikkelijke leed dat de Joden aangedaan is. De maker van het gedicht moet ofwel niet het flauwste benul hebben van wat concentratiekampen nu eigenlijk

Doof, blind
 en aan het bed gekluisterd
 ligt ze daar
 oud, en alleen
 in een kleine kamer.

Veel foto's aan de muur
 Veel poppen op een plank
 Ze ziet ze niet.

Zoveel geluiden om haar heen
 auto's, pratende mensen
 voor ons bekend
 Ze hoort ze niet.

Toch heeft ze vreugde
 in haar zwarte, stille wereld
 Zij kan nog lachen
 om zoveel kleine dingen

Zoveel mensen, die wél horen
 maar niet luisteren
 die wél kijken, maar zo weinig zien.

In plaats van een stille, zwarte wereld
 hebben ze zovéél
 en lachen ze zoveel te weinig.

Monique 5h

(geweest) zijn - en dat zit dan op de middelbare school!! - , ofwel lijdt hij aan een krankzinnige vorm van zelfmedelijden (Niet onmogelijk. Komt veel voor tegenwoordig).

Laaten we hopen dat het hier een van deze twee mogelijkheden betreft, want anders wordt het nog erger. Dan moet je aan vlerkerigheid gaan denken, aan verregaande smakeloosheid enzo.

help!

Ik voel me gevangen
 als een kip in een hok
 Ik sta voor het hek en denk
 aan de concentratiekampen.
 Zo moeten de Joden zich ook
 hebben gevoeld.
 Door het hek zie ik de vrijheid
 de snackcar en de kerk
 en ik denk
 aan halfdrie.
 als ik eindelijk
 weer vrij zal zijn.

Hoe het ook zij, geachte X, 't is best mogelijk dat je van tijd tot tijd of voor mijn part iedere dag baalt van de school, maar hou alsjeblieft de verhoudingen een beetje in de gaten. Er zijn ten slotte grenzen.

En bedenk verder dat je het ongelofelijk goed hebt. Je hebt net toch nog gegeten? Of had je net je brood in de prullen-

bak gekwakt omdat je liever patat had en was de snackcar toen net weg? Ja, dat is dan natuurlijk uiterst tragisch. Want dan zul je op de 'bevrijding' moeten wachten en die komt pas om half drie - let wel: half drie. Ontzettend, vreselijk, wat een bestaan!

lv.

PS Je moet dat gedicht van Monique eens lezen!

"HOTELAVONTUUR"

Het was warm. Bill stond op en deed de ramen met een wijde zwaai open. Hij keek neer op de volle straten van Peking, waar het krioelde van allerlei soorten mensen. Ze waren allemaal verschillend dacht Bill, maar ze hadden één ding gemeen. Ze hadden allemaal haast. Haast om maar op tijd op hun werk te zijn. Eigenlijk was het hier precies hetzelfde als in Chicago; het was hier net zo druk als in de wereldstad waar Bill woonde. De mensen gingen alleen anders gekleed dan hij en ze spraken een vreemde taal.

Toen Bill een weekje geleden van huis was vertrokken om naar het congres van een aantal wetenschapsmensen te gaan, waar hij ook was uitgenodigd, had hij gedacht er eens lekker een weekje uit te zijn. Maar dat was tegengevallen.

En nu had Bill nog twee dagen en dan zou hij weer naar huis gaan. Verveeld keek Bill op de straten neer. Daar liep een meisje, zag hij, hij had voor dit soort wezens nog steeds een zesde zintuig. Ze was gekleed zoals alle vrouwen hier; in een hoge jurk en sandalen. Het haar had ze opgestoken in een inktzwarte, bijna blauwe knot.

Ze was nog jong, Bill schatte haar op zo'n jaar of achttien, negentien. op haar rug droeg ze een bundeltje merkte hij op. Het was een draagdoek waar meestal kinderen in worden gedragen. Bill keek het meisje na.

Plotseling moest hij z'n adem inhouden van schrik. Het meisje was met haar baby langs een lantaarnpaal gelopen en Bill zag hoe het bundeltje er met een harde slag tegenaan was gekomen. Gespannen keek Bill toe. Ze liep gewoon door. Ze keek niet eens of haar baby zich bezeerd had, zag Bill tot z'n grote verbazing en ongenoegen.

Dat kwam ervan als jonge meisjes zomaar met iedere jongen het bed indoken, fantaseerde hij verder, ze konden niet eens voor hun eigen kinderen zorgen.

Al zijn zojuist verworven sympathie voor het meisje was verdwenen.

Ze verdween om de hoek, Bill in verwarring achterlatend. Het verbaasde hem dat hij geen bloed had gezien. Opeens dacht Bill terug aan z'n - nu twee jaar geleden gestorven - kleindochter. Z'n schoondochter had het kindje op een commode laten liggen om een vergeten handdoek te pakken. In die paar seconden was het kindje op de harde stenen vloer gevallen: dood. Het was Bill's eerste kleinkind geweest en hij had het, meer dan goed was voor het meisje, vreselijk verwend. Bill was werkelijk stapelgek op het kind geweest. Toen hij het nieuws hoorde van zijn zoon had hij een hartaanval gehad; sindsdien was hij nooit meer de oude geworden.

Bill had het nog warmer gekregen door de spanning van het gebeurde. Hij besloot maar in bed te blijven liggen voor de rest van de dag. Ongelofelijk, dacht hij, zo'n meisje zou dat kind nooit mogen verzorgen, zo zorgeloos leek het. Hij dacht weer aan het kleine lieve meisje waar hij zo gek op was. En nu moest hij met zijn eigen ogen aanschouwen hoe een vrouw zorgeloos met haar baby omsprong. Bill voelde z'n hart net zo hevig kloppen als daarstraks voor het raam, maar nu was het duidelijker, heviger. Net als toen, toen hij die hartaanval kreeg.

Hij had pillen bij zich, voor als z'n hart zo deed als nu. Bill

zocht in z'n tasje en nam een pil. Het werkte snel, dat goedje, dacht Bill en hij voelde zich weer wat gekalmeerd. Ach, misschien viel het nog wel mee met het kindje. Het was laat, Bill sliep al gauw in.

Bill hing over de vensterbank, kijkende naar alle mensen, net zoals hij al acht dagen had gedaan. Hij wou het zichzelf niet toegeven, maar eigenlijk stond hij te wachten tot het meisje weer langs zou komen. Daar kwam ze. Bill hield zijn adem in en hij voelde de spanning in zich stijgen; zijn hart begon weer vreemd te kloppen. Ze had haar kind weer op haar rug, ontdekte Bill en de beklemmende spanning viel als een steen van hem af. Met argusogen volgde Bill de jonge vrouw, die, waarschijnlijk net als altijd, op weg naar haar werk was. Het meisje liep weer bijna langs de ijzeren paal. De doorgang tussen de paal en de huizen aan de andere kant was nauw. Beng! Weer stootte het bundeltje tegen de paal, alleen nu nog harder daar de vrouw sneller liep. De schok had Bill z'n hart in z'n keel doen vliegen, hij wist dat hij een pil nodig had om z'n hart te kalmeren. Het pijnlijke gevoel breidde zich uit van z'n borst naar z'n arm. In een flits zag Bill zijn zoon weer, die wanhopig was toen hij het vertelde van Bill's kleinkind, en Bill voelde weer dezelfde pijn als toen. Nog net kon hij een pilletje pakken en haastig nam hij het in. Hij plofte neer op z'n bed en kalmeerde. Bill dwong zijn brein tot nadenken over het gebeurde. Het meisje was weer doorgelopen zonder te kijken naar haar baby. De man probeerde zichzelf wijs te maken dat het kindje niet gewond was, dat het nog leefde. Maar ergens in z'n verstand zei een stem dat het niet mogelijk was dat het kind niet gewond was. En Bill wist dat die stem de waarheid sprak, al wilde hij dat aan zichzelf niet toegeven.

Bill pakte zijn koffers, vandaag zou hij vertrekken naar Chicago. Bill was blij dat hij hier wegging; het congres had niks voorgesteld en dan was er ook nog dat meisje. Even hield Bill op met overhemden inpakken.

Hoe kon een moeder zo slecht voor haar baby zorgen? Ze moest blij zijn dat ze een kind kreeg vond Bill die zelf ontzettend gek op kinderen was. Hij ging door met pakken. Hij wou er niet meer aan herinnerd worden.

Toen het de tijd was dat alle mensen hier naar hun werk gingen, moest Bill toch even uit het raam kijken. Eigenlijk deed hij het liever niet, maar hij móest zien of de baby nog op de rug van het meisje zat.

En waarachtig, daar kwam ze weer, en de baby zat op haar rug net als gisteren en eergisteren. Bill voelde de ondraaglijke spanning opkomen, z'n hart ging als een gek tekeer en hij hoorde z'n zoon zeggen "Ze is er niet meer Bill, ze is er niet meer, niet meer ...". De stem vervaagde maar bleef het in z'n achterhoofd steeds maar weer herhalen.

Het meisje liep richting lantaarnpaal, Bill keek en hij zag hoe het meisje vlak voor de paal stilstond om even de draagdoek te verschuiven. In die paar minuten wist Bill dat hij dringend een pil nodig had, want de pijn werd heviger dan ooit en het beklemmende gevoel trok naar z'n arm en over z'n hele borst. De jonge vrouw liep verder, tot de paal. Weer stond ze stil ditmaal om even in een etalage te kijken vlak tegenover de paal.

Een pil moet ik hebben! dacht Bill wanhopig, maar hij kon niet weggaan van het raam, niet nu, nu hij het meisje vlak tegen de

paal zag staan.

En daar gebeurde het. Het meisje draaide zich een kwartslag om, waarbij de baby met een dreun tegen de paal aankwam. Bill hapte naar adem, hij begon een hartaanval te krijgen. Zijn zwakke hart fladderde en bonkte en het werd steeds erger. De pijn bereikte zijn pols, zijn hand en zijn adem piepte, stokte, ging toen verder en piepte, stokte, in een eideloze herhaling. Maar het stoken duurde langer en het piepen steeds korter. "Ze is er niet meer Bill, ze ... is .. er . niet meer ze-is-er-niet-meer". De woorden schenen in zijn geheugen gebrand te zijn.

Steeds weer hoorde hij dezelfde stem, alleen steeds vager.... Hij zakte ineem over de vensterbank, probeerde zich vast te houden aan de stenen onder de vensterbank, hij leunde steeds meer voorover maar zijn zieke lichaam had de kracht niet meer om zich op te hijsen. Met troebele ogen zag Bill hoe het meisje stilstond op de hoek en opkeek naar het lichaam dat bijna uit het raam viel. Ze snelde in zijn richting in de hoop de man te kunnen redden op een of andere manier.

Ze stak de straat over en kreeg een harde, onverwachte duw van een passerende fietser en daardoor schoot haar draagdoek los. In een flits zag Bill een roze, hard ding op de grond rollen, de armen waren onnatuurlijk gebogen, zoals bij een pop Toen viel Bill. Het laatste woord dat hij prevelde, was "pop.."

Het meisje knielde neer bij de vreemde, blanke man. Hij was dood. Ze kon maar beter weggaan voordat de politie kwam. Die stelde altijd van die nare vragen Oei, ze was haar draagdoek kwijt en haar pop ook! Daar lagen ze op de rijweg. Ze snelde er naar toe en pakte ze op, tussen het verkeer door balancerend. Ze rende vlug door, haar bezittingen in haar armen geklemd, de hoek om tot ze uit ieders gezicht was verdwenen.

Ilse van de Velden 3e

B E U R S B E R I C H T

Aan het einde van het vorige schooljaar werd voor de zoveelste keer een boekenbeurs gehouden.

Juist omdat dat zo langzamerhand een vanzelfsprekende zaak is geworden volgen hier wat cijfers.

640 Leerlingen kóchten boeken en ongeveer eenzelfde aantal verkocht boeken.

Ongeveer 4000 boeken verwisselden van eigenaar.

De totale omzet bedroeg ongeveer 26.000 gulden. De nieuwwaarde van de verhandelde boeken komt op ± f 50.000.

Interessant is dat drie weken na het begin van het nieuwe schooljaar diverse leerlingen het hun toekomende geld voor de verkochte boeken nog steeds niet hadden opgehaald; bedragen oplopend tot f 80.-.

Aan de organisatie van de boekenbeurs besteedden 16 medewerkers in het totaal 300 manuren, en dat à raison van een ijsje en frites.

Hun is dus veel dank verschuldigd!

H. Rurup

